

Locul lui Hristos este și locul nostru

Versete călăuzitoare: Efeseni 1-3

Duhul Sfânt venise într-adevăr deja la Rusalii de la Omul glorificat în cer, însă nu era descoperit totul cu privire la ce conținea această venire. Dumnezeu a prevăzut pentru aceasta un moment special. Acest moment era perioada de lucrare a apostolului Pavel. Prin el trebuia să fie revelată toată plinătatea a ceea ce a adus cu sine venirea Duhului. Împuternicirea lui în poziția apostolică a venit de la acel Om glorificat acolo sus în cer. Ea a urmat după lepădarea mărturiei lui Ștefan. Pavel a fost rânduit să prezinte adevărurile referitoare la locurile cerești (Efeseni) și ne spune că noi suntem așezați în locurile cerești în Hristos Isus (Efeseni 2.6). Aceasta ne spune ceva despre poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Noi nu suntem așezați în locuri pământești, așa cum va fi poporul Israel mântuit (Ezechiel 20.33-38; Romani 11.26; Isaia 60.21), când Hristos va Domni înaintea bătrânilor săi în glorie (Isaia 24.23).

Deci, toți credincioșii, care au trăit vreodată sau vor trăi, sunt născuți din nou și sunt copiii ai lui Dumnezeu (Romani 9.7,8; Ioan 11.52). Aceasta este comun pentru toți credincioșii. Toți credincioșii, care vor fi trăit până la Împărăția de o mie de ani, au parte de întâia înviere (Apocalipsa 20.5), au parte de învierea celor drepti (Luca 14.14). Ei toți sunt sfinți, sunt drepti (compară cu Evrei 11.40). Dar cu toate că sunt lucruri, care sunt comune pentru toți sfinții, toți aceia însă care sunt așezați în locurile cerești în Hristos Isus au un loc deosebit și cresc. Prin recunoașterea acestei diferențe vrem să spunem, când vorbim despre ea, că Israel este un popor pământesc și Biserica (Adunarea) este un popor cresc.

Permiteți mai întâi să constatăm că din faptul că sfinții vechi-testamentali sunt în cer nu rezultă că și ei au fost așezați în Hristos Isus în locurile cerești. Ei au binecuvântările lor, dar acestea niciodată nu vor fi la înălțimea locului unic în felul lui, pe care îl au „mădulele lui Hristos” (1 Corinteni 6.15) și pe care îl vor avea veșnic (Efeseni 3.21; Apocalipsa 21.1-3).

Ca parte a fericirii sfinților din cer, care nu fac parte din Biserică (Adunare), nu constituie mireasa, citim: „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului” (Apocalipsa 19.9). Dar ei nu fac parte din mireasă – care este simbolizată printr-o cetate (Apocalipsa 21.9,10) -, ci vor fi întotdeauna diferiți în starea veșnică (Apocalipsa 21.1-3; compară cu Efeseni 3.21).

[Este deci un popor pământesc (conform chemării) și un popor care stă în locurile cerești în Hristos Isus (Efeseni 2.6).]

Toate aceste rânduieli sunt rânduieli ale lui Dumnezeu, pentru ca El să Se glorifice în Hristos atât în sferile pământești, cât și în sferile cerești. Aceste glorii diferite nu trebuie confundate, dar nici despărțite. Dumnezeu are un țel: să Se glorifice în Hristos; dar aceasta va fi revelat în două sfere, în cea pământească și în cea cerească. Și

- așa precum în sfera pământească va fi binecuvântat atât Israel cât și națiunile, în timp ce binecuvântarea cea mai mare pe pământ va fi a lui Israel (în timpul Împărăției de o mie de ani),
- la fel vor fi binecuvântați toți sfinții din cer, însă Biserica (Adunarea) primește locul cel mai înalt.

Realmente, este o binecuvântare așa de mare, că ea include faptul că noi am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul (Efesenii 1.6); aceasta înseamnă, Dumnezeu ne-a adus în harul Său (în favoarea Sa) în Preaiubitul. El a făcut aceasta după ce Preaiubitul nostru a fost luat în glorie (1 Timotei 3.16) și El Însuși S-a așezat mai presus de toate cerurile, pentru ca El să umple toate lucrurile (Efesenii 4.10). El umple inima nespus de mare a lui Dumnezeu cu toată fericirea Persoanei Sale și a lucrării Sale de glorie a Tatălui.

Și Tatăl spune: Eu trebuie să am și alți fii în glorie, care sunt ca și Preaiubitul Meu. Doresc ca ei să aibă părtașie cu Mine în stima pe care Eu o am față de Persoana Lui. Și Eu îi voi face ca El din punct de vedere moral. Vreau să le dau tot ce este posibil să le dau, în afară de dumnezeire. Îi voi binecuvânta cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești în El (Efesenii 1.3). Vreau să-i am înaintea Mea sfinți și fără pată în dragoste (Efesenii 1.4). Oricât de puternică a fost puterea care a lucrat în creație, mărimea nespus de mare a puterii Mele am desfășurat-o prin aceea că Eu L-am adus la viață din moarte pe Preaiubitul Meu și L-am așezat la dreapta Mea în locurile cerești mai presus de toate și am pus toate la picioarele Preaiubitului Meu (Efesenii 1.19-23). Această putere nespus de mare, spun Eu, vreau s-o aplic și la aceia pe care îi voi primi în Preaiubitul Meu (Efesenii 1.19). Și Eu îi voi face să fie un singur trup, „plinătatea Aceluia care umple totul în toți” (Efesenii 1.23). Și așa cum Eu am desfășurat mărimea nespus de mare a puterii Mele față de ei (Efesenii 1.19), Eu intenționez ca în timpurile care vor veni să le arăt bogăția nespus de mare a harului Meu în bunătate, acelor pe care Eu i-am ales ca să fie favorizați în Preaiubitul Meu (Efesenii 2.7).

„Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului viitor!” (Efesenii 3.20,21).